Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улицѣ Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вольні бôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовской" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 283 | Нинѣ: Завтра: | м. е. Даніила Севаст. | Томы Давида | Четверъ 17 (29) грудня 1892 | Всходъ сонця 7 г. 52 м.; заходъ 4 г. 7 м. Барометр. 769 терм. — 6·9 — 13·6° | Рокъ II.

Ситуація парляментарна.

Орґанъ сполученой нѣмецкой лѣвицѣ, N. fr. Presse, доносить, що переговоры зъ проводирями партій, зъ котрыхъ ґр. Таффе задумуе утворити на пôдставѣ уложенои проґрамы будучу бôльшôсть парляментарну, розпочнуть ся ще передъ Новымъ рокомъ або заразъ по нѣмъ. Президентъ кабінету не переговорювавъ доси зъ жадною изъ тыхъ партій.

До Fremdenblatt-у знов доносять зъ Праги: Выготовленый міністромъ просвѣты, дромъ Ґавчомъ, проектъ проґрамы правительства для утвореня постôйнои бôльшости парляментарнои, предложено до розслѣду тѣснѣйшому комітетови рады міністрôвъ, котрый складавъ ся: зъ президента кабінету ґр. Таффого, міністра фінансôвъ дра Штайбаха, міністра просвѣты дра Ґавча, и міністра Залеского. Проектъ той буде предложеный до затвердженя радѣ міністрôвъ, а коли то стане ся, то будуть запрошені проводирѣ трохъ умѣренныхъ партій въ тôй цѣли, щобы приняли его до вѣдомости и заявили, чи хотять на пôдставѣ тои проґрамы приступити до утвореня сконсолідованои бôльшости.

Берлиньска Nordd. Allg. Ztg. обговорюючи парляментарну ситуацію въ Австріи, пише межи инышимъ: Представитель Кола польского, пос. Яворскій, заявивъ въ своѣй известнôй бесѣдѣ, що порозумѣне що до проґрамы есть першимъ условіемъ утвореня крѣпкои бôльшости. При нагодѣ ухвалюваня двомѣсячнои провізоріѣ буджетовои, сказавъ пос. Пленеръ, що его партія вôдзыскала теперь назадъ повну свободу дѣланя. Однакожь того заявленя не треба такъ розумѣти, якъ колибъ вже всѣ мосты були зорвані. Зô взгляду на власный интересъ партіѣ, якъ такожь его зобовязаня супротивъ державы и загалу людности, не можна уважати за вôдповѣдне чисто неґативне становище нѣмецко-ліберальнои партіѣ. Правительство буде старати ся передовсѣмъ вдоволити першому условію пос. Яворского. Оно приступить до выготовленя проґрамы, котра мае служити за пôдставу до проектованого союза партій. Розумѣе ся само собою, що проґрама та мусить домагати ся вôдъ кождои зъ тыхъ партій якоись жертвы, а черезъ то, що тутъ на дорозѣ компензаты мае бути зроблена проба до осягненя угоды, буде сповнене и друге условіе пос. Яворского, а именно що до рôвнорядности партій. Есть то бажанемъ правительства, щобы всѣ елементы, котрѣ схотять пôддати ся орґанізаціи, мали приступъ до бôльшости. Трудности, якѣ треба побороти, суть безъ сумнѣву великѣ, але треба на то приготовити ся, що поодинокѣ елементы, котрѣ не будуть хотѣли пôддати ся орґанізаціи, выступлять зъ партій. (Nordd. Allg. Ztg. мае тутъ очевидно на думцѣ сполучену лѣвицю нѣмецку; бувъ бы се новый доказъ, що въ тôй партіи наставъ роздоръ и що она при новôй орґанізаціи бôльшости парляментарнои розлетить ся на двѣ части. *Ред.)* Але хочь перешкоды суть великѣ, то цѣль сама не есть неможлива до осягненя а партія, котра опиралась бы приложити руки до нового переобразованя, стягнула бы на себе велику одвѣчальнôсть, позаякъ тутъ ходить о узысканe поруки для утреваленя загального добра.

Изъ Задару доносять, що послы Біянкіні, Ляґінія, Перичь и Спиничичь оголосили въ хорватско-дальматиньскихъ и словеньскихъ часописяхъ заявлене, що утворили въ Радѣ державнôй окремый клюбъ хорватско-дальматиньскій, котрый буде независимый вôдъ правительства, а котрый поставивъ собѣ за цѣль сполучене всѣхъ полудневo-славяньскихъ краѣвъ габсбурґскои монархіѣ на пôдставѣ историчного права Хорватіѣ.

Перегляд политичный.

Въ політицѣ Молодочехôвъ зазначуесь якійсь новый напрямъ: охота пактованя зъ Нѣмцями. Narod. Listy заявляють, що Чехи готовѣ признати ческимъ Нѣмцямъ всяку ґарантію ихъ народности, скоро они прилучать ся до жаданя ческои людности, щобы утворити державну самостôйнôсть Чехіѣ.

Зъ Вѣдня доносять, що незадовго мають бути выданѣ новы приписы о супружествахъ офіцерскихъ. Приписы тѣ улекшать офіцерамъ высшои ранґи, почавши вôдъ капітана въ гору заключуванe супружествъ, а поручникамъ вôльно буде въ рôкъ по внесеню просьбы и предложеню потрѣбныхъ документôвъ, заключати супружества. Пôдпоручникамъ не вôльно буде женити ся.

Зъ Петербурга доносять, що царь уповажнивъ міністра вôйны перемѣстити заразъ на захôдну границю три пѣшѣ дивізіи, скоро лишь въ Нѣмеччинѣ буде ухваленый законъ

Племя Каина.

Оповѣдане П. Карітъ Етляръ.

(Конець).

— Я дуже рада, що вôнъ на таке вôдважив ся — сказала пôзнѣйше жѣнка Мартина. — То такъ само добре, якъ до церкви ходити.

— Того бы я не сказавъ — вôдповѣвъ Мартинъ — таже процесія поважнѣйша и больше одушевляюча. Я спѣвавъ все радо божнѣ пѣснѣ, а найрадше за молоду, коли спѣвавъ найголоснѣйше зô всѣхъ.

Отже жило дитя въ домѣ селянина, охрестили еѣ на имя Христина. Мартинъ навчивъ еѣ религіѣ и добрыхъ обычаѣвъ. Богато мавъ зъ неи потѣхи. Була побожна и уважала на все. Еѣ поведене не нагадувало нѣчимъ нещасного племени, зъ котрого походила, хиба що зъ лѣтами краска тѣла еѣ темнѣла и очей не мала такихъ, якъ инші люде. Але тому не можна було зарадити. Що року по жнивахъ, коли вересы зацвили, приходивъ циганъ до загороды. Не говоривъ богато, але тверді черты его худого и зморщеного лиця лагôднѣли, коли дививъ ся на донечку. Все приносивъ ѣй якійсь гостинець, ляльку або кôстяный игольникъ, а найчастѣй ѣздця на кони, бо его самъ вытесавъ ... выходили звычайно на горбокъ недалеко хаты, зъ вôдки було видко далекій бôръ и пушу. Тамъ рука объ руку сидѣли степъ и донька и гуторили цѣлыми годинами.

Разъ въ осени прийшовъ на подвôре зъ великою скляною скринею на плечахъ и вѣвъ бѣле порося на шнурку; очевидно поправились его вôдносины маетковѣ. Крôмъ того принѣсъ кружокъ червоныхъ стяжокъ и вовняной матеріи на спôдничку для малои. На другій рôкъ зовсѣмъ не прийшовъ. Христина тужила дуже. Въ часѣ, коли вôнъ звычайно приходивъ, выходила на горбокъ и розглядала ся на всѣ стороны, але вôнъ не приходивъ. Слѣдуючого року такъ само. Нѣхто не знавъ, що зъ нимъ стало ся, бо нѣхто не знавъ его. Христина крыла въ серци тяжку журбу, та не выявила еѣ нѣкому. Въ три лѣта пôзнѣйше прийшовъ знов. Выглядавъ бѣднѣйше, якъ перше, и ледви волѣкъ ноги за собою. Коли зôйшли ся, дѣвчина вôдвернула ся и голосно заплакала.

— Дежь ты бувъ такъ довго? — спытала, выйшовши на горбокъ.

— У вязници — каже.

— Чогожь тебе тамъ замкнули.

— Послухай. Коли якій бѣдолаха зъ нашого племени не хоче красти, то мусить жебрати. Тогды замыкають его у вязницю разомъ зъ тыми, що крали. Пôзнѣйше пускають его на волю, але нѣхто вже не хоче зъ нимъ приставати, отже вôнъ мусить на ново красти, або жебрати и знов иде у вязницю.

— Чи такъ було и зъ тобою? — спытала.

— Такъ! — вôдповѣвъ и дививъ ся передъ себе.

Того вечора сидѣли довше якъ звычайно, але о чѣмъ говорили, того нѣхто не дôзнавъ ся. Коли пращались, дѣвчина обняла его за шию и оперла лице на грудяхъ. Циганъ зробивъ ѣй надъ головою знакъ пôвмѣсяця, поцѣлувавъ и шепнувъ: — Нехай Богъ хоронить тебе вôдъ долѣ тыхъ, зъ котрыхъ походишь. — Вôдтакъ стоявъ ще довго та дививъ ся на доньку, якъ ишла до загороды.

Вôдъ того вечора минуло богато лѣтъ, о котрыхъ нема що оповѣдати.

Пôдчасъ побуту Христины въ хатѣ Мартина, положене его поправило ся значно. Благословене Боже вôйшло зъ нею до дому. Ивась вырôсъ на великого и сильного молодця, але очевидно се не було его заслугою.

— То вôдъ доброи ѣды — казавъ Мартинъ.

Дѣти росли разомъ и ходили до однои школы, отже мали себе за рôдныхъ и любили ся щиро.

— Колись буде зъ нихъ дôбрана пара — сказала одного вечера тѣтка Ивася.

— Ледви — вôдповѣвъ Мартинъ — Ивась походить зô знаменитои родины. Мôй дѣдо бувъ вôзникомъ его королевского величества, а мôй батько — то мало не выбрали его разъ раднымъ громадскимъ. А Христина належить до племени Каина. Та грѣхъ було бы ѣй таке казати.

Коли Христина пôдросла на стôлько, що могла ходити на проповѣди, то вже жадна

о дволѣтнôй службѣ войсковôй. — Розôйшлась чутка, що россійскій наслѣдникъ престола мае выѣхати въ гостину до Берлина.

Міністеръ Фрейсіне мавъ сказати Карнотови, що длятого зôйшовъ ся бувъ зъ Андріемъ, щобы спытати его, на пôдставѣ якихъ документôвъ хоче вôнъ запутати его имя въ панамску справу. Андріе мавъ на то ему вôдповѣсти, що не мае нѣякихъ документôвъ, котрî бы компромітували міністра войны. — Андріе зôзнавъ, що передъ двома роками хотѣли Герца отроити и що бар. Ренашь бравъ участь въ тыхъ скрытоубійчихъ плянахъ.

Д о п и с ь.

Зъ Демнѣ.

(Наслѣдки місіѣ духовнои и труды добрыхъ душпастирѣвъ).

(Въ низу пôдписанî просимо Вп. Редакцію помѣстити отсю допись, котра нехай буде примѣромъ для другихъ и подякою заслужившимъ.

Чудо, якихъ мало! Звычайно празники обходила кожда громада гучно и шумно по хатахъ, а о церкви, о святой науцѣ духовнôй мало хто тямивъ и участвувавъ, якъ въ першій день празника такъ и на попразенъ. То само дѣяло ся и въ селѣ Демни, повѣта жидачѣвского. Но коли до насъ несповна два роки тому прибувъ Всеч. о. Николай Фôльваркôвъ за душпастиря, зазначивъ заразъ зъ початку, що за помочію Божою допровадить до того, абы празникъ вôдбувавъ ся въ церквѣ. И ото красне и перше въ нашихъ сторонахъ стало ся чудо. Всеч. о. Николай заразъ изъ початку на новôмъ своѣмъ приходствѣ взявъ ся щиро до дѣла, и ще въ маю с. р. вôдправила ся 7 дневна св. місія, котра дуже подѣйствувала якъ на прихожанъ демняньскихъ такъ и сусѣдныхъ. По тôй св. місіи народъ залишивъ огидне піяньство, процесы и прочî лихî дѣла, а натомѣсть почавъ пильно ходити до церкви.

На доповнене св. місіѣ запросивъ Всеч. о. Николай Фôльваркôвъ, нашъ душпастирь, на день св. Отця Николая т. е. 18 и 19 грудня с. р. Всеч. о. Ивана Редкевича, архікатедрального проповѣдника, котрый участвувавъ въ 7-дневнôй місіи въ маю с. р. и сей найдорожшій нашъ учитель загорнувъ нашî и всѣхъ присутныхъ серця для славы Божои. Его переконуюча наука тронула нашî серця и нашу совѣсть до глубины. А коли насъ завôзвавъ, щобы празникъ св. Отця Николая празнувати въ честь святителя а не въ угождене тѣлу, вся громада пôйшла за его святымъ словомъ.

И такъ: богослужене розпочинало ся о 6 год. рано а кôнчилось о $^1/_2$9 вечеромъ, пôдчасъ котрого найлюбѣйшій нашъ о. Редкевичь, проповѣдавъ науку три разы денно. Людей було велике множество, котрî пôсля давнѣйшого звычаю сподѣвали ся ѣсти и пити; тымчасомъ сытили ся наукою и словомъ Божимъ, а многî покормляли свою душу ажь о 9 годинѣ въ ночи св. Тайнами. Такій самый порядокъ бувъ и другого дня т. е. 19 грудня. И парохіяне Демнѣ лагодились на празникъ, щобы гостей своихъ приняти и гостити, а тымчасомъ всѣхъ гостей гостивъ Всеч. о. Иванъ въ церквѣ прекрасными науками. По хатахъ було пусто, а до коршмы нѣхто и не заглянувъ. И щожь, не чудо велике? Христіяне були повнî два дни въ церквѣ и гостили ся словомъ Божимъ, а сльозами умывали брудъ изъ сердець и совѣсти своеи. За такъ прехорошу науку весь народъ сльозами своими орошувавъ руки свого найдорожшого місіонера о. Ивана Редкевича.

Въ богослуженю и св. сповѣди брали участь Всеч. оо.: Александеръ Батôгъ, радникъ Митр. Консисторіѣ и парохъ Дроговыжа, Володимиръ Сойка, парохъ Устя, Андрѣй Грибъ, парохъ Николаева, Иполитъ Погорецкій, парохъ Бродокъ, Пôдляшецкій, парохъ Добрянъ, о. Теофиль Щуровскій зъ Лукавицѣ, и о. каноникъ Осиньскій, лат. парохъ Николаева, були свѣдками сего красного и хосенного дѣла Божого.

И мы, громадяне села Демнѣ, изъ глубины сердець нашихъ складаемо нашу щиру подяку Всеч. о. Ивану Редкевичу, нашому найдорожшому учителю и Всеч. о. Николаю Фôльваркови, нашому дорогому душпастирю, котрî за помочію Божою до того дѣла довели, и всѣмъ Всеч. Отцямъ духовнымъ, що були имъ въ тôмъ дѣлѣ помочнî. Нехай Всемогучій нагородить труды Вашî!

Демня, дня 20 грудня 1892.

Атанасъ Верещиньскій,
начальникъ громады.

Иванъ Дембицкій
писарь громадскій.

Новинки.

Львôвъ дня 28 грудня.

— **Громадѣ Винятинцѣ,** въ залѣщицкôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на докôнчене будовы школы.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ ц. к. практиканта будôвництва Володислава Срочиньского ц. к. адъюнктомъ будôвництва въ гал. державнôй службѣ будôвничôй. — Краева Дирекція скарбу именувала поборцями податковыми въ IX. клясѣ рангі контрольорôвъ податковыхъ Фелікса Червиньского, Максима Гайду, Антона Лаворака, Казим. Кохановича и Дмитра Бѣласа; дальше контрольорами податковыми въ X. клясѣ рангі адъюнктôвъ податковыхъ: Северина Наврецкого, Мечислава Глѣбовицкого, Ивана Нехая-Фельсайза, Володислава Мосаковского и Франца Самульского; вкôнци адъюнктами податковыми въ XI. клясѣ рангі: Ивана Соневицкого, Франца Билиньского, провіз. адъюнкта податков. Якова Клювка и практикантôвъ Володимира Єха, Павла Бабяка, Мих. Барановича, Стан. Петра Якубчака и Володимира Илясевича.

— **На памятникъ Шевченка.** Паннѣ Иренѣ Герасимовичѣвнôй прислало дальше 36 нашихъ женщинъ прерôжнî и дорогî фанты. Жаль, що въ браку мѣсця не можемо подати именъ ихъ та спису присланыхъ рѣчей. Льотерія фантова въ тыхъ всѣхъ рѣчей, що одержала п. И. Герасимовичѣвна, буде певно оригінальна и цѣква. Се дуже добрый спосôбъ до збираня фондôвъ на патріотичнî цѣли.

— **Бл. п. дра Юліяна Целевича** похоронено вчера на кладовищи лычаковскôмъ. Сира земля засыпала на вѣки домовину чоловѣка, померлого въ силѣ вѣку, бо въ 49 роцѣ житя. Вôнъ родивъ ся 1843 р. въ околици Станіславôвскôй. Скôнчивъ выдѣлъ богословскій и фільозофічный, зложивъ испытъ на доктора фільозофіѣ у Вѣдни, обнявъ посаду суплента исторіѣ въ нѣмецкôй гімназіи у Львовѣ, а вôдтакъ у Станіславовѣ въ р. 1872. По пяти лѣтахъ службы тамъ же перенесено его до рускои гімназіѣ у Львовѣ. Яко писатель историкъ давъ ся пôзнати Юліянъ Целевичь ще въ р. 1868. Вôдъ того часу до послѣдныхъ днѣвъ выдавъ вôнъ богато працъ историчныхъ, а головнî въ нихъ, то „Скитъ манявскій“ и студіѣ про опришкôвъ Гуцулôвъ. Послѣдными часами писавъ исторію краеву для шкôльнои молодежи. Ще мавъ дописати лише кôлька картокъ, коли смерть заскочила его несподѣвано и перервала сю працю. Въ ночи въ минувшои пятницѣ на суботу писавъ вôнъ сю исторію до пôвночи, въ двѣ годинѣ пôзнѣйше заслабъ, а о 4 óй вже и переставъ жити. Смерть его вразила глубоко всѣхъ Русинôвъ. По Львовѣ розôйшлась чутка, що его хтось отроѣвъ. Однакъ комісія судово-лѣкарска выказала, що бл. п. Ю. Целевичь мавъ блудъ серця; щобыжь усунути

дитина не дорôвнала ѣй. Пильно спѣвала пѣснѣ церковнî и читала біблію, а словъ панотця слухала дуже уважно и побожно. Мало коли бавила ся зъ иншими дѣтьми. Тî бѣгали по поли, а она сидѣла на плотѣ и приглядала ся имъ мовчки. Домашнî въ загородѣ замѣтили, що она майже нѣколи и не смѣяла ся. Въ передодень конфірмаціѣ прийшовъ панотець спытати ся Мартина, чи мае Христину уважати его слугою, чи донькою. — Коли, каже, она ваша слуга, то мусить пôдчасъ богослуженя стояти въ найнизшôмъ рядѣ, а коли ваша донька, тогды поставлю еѣ на горѣ; се она собѣ й заслужила своими обычаями и наукою.

Мартинъ думавъ хвилину, а потôмъ сказавъ: — Отъ вамъ марки на жертву, а ту поквітоване за пôвъ бочки жита, що вы въ мене минувшои осени позычили, а вôдтакъ забули вôддати. И за новый батôгъ виннî вы менѣ дещо; та й за него не хочу вже нѣчого. Теперь развяжете самî, яке ѣй мѣсце дати въ церквѣ.

Панотець пôшовъ. Того самого вечора говоривъ Ивась Христинѣ, коли вертали до дому: — По конфірмаціи будешь моею судженою, а потôмъ и жѣнкою передъ Богомъ и людьми. Щожь ты на се скажешь?

— Того не буде! — вôдповѣла похитавши головою.

— Чи ты мене не любишь? — спытавъ Ивась.

— Ой, Ивасю! — она на те, а еѣ очи блестѣли, мовь розжарене вугле. — Люблю тебе надô все въ свѣтѣ; та мѣжь нами пропасть. Ты сынъ богатыхъ людей, а я бѣдна дѣвчина, котру зъ ласки и зъ любови христіяньскои взяли вы до себе. — Больше не говорили тымъ разомъ про се.

Не зважаючи на се, чи Христина буде пôдчасъ конфірмаціѣ его донькою чи слугою, Мартинъ вôднавлявъ пильно вôзъ. Самъ помалювавъ колеса на синьо, обвѣвъ ихъ гарно червоною фарбою и на кождôй спричѣ вымалювавъ звѣздку, а учителеви давъ величаву плесканку сыра за те, що на кождôмъ сѣдженю вымалювавъ зручно два туліпаны, червоный и жовтый. На тôмъ возѣ поѣхали до церкви. Коли паламарь въ широкôмъ пôдсѣню уставивъ дѣти, Христина опинила ся найнизше помежи дѣвчатами. Она думала, що такъ повинно бути и стояла тихесенько зъ понуреными до землѣ очима та держала въ зложеныхъ рукахъ книжку зъ пѣснями, обвинену хустинкою до носа. Мартинъ и жѣнка усѣли собѣ на передѣ на крѣслахъ.

Святиня була переповнена, а вôвтарь прибраный вересомъ и роблеными бѣлыми та червоными цвѣтами. Передъ богослуженемъ якійсь старый чоловѣкъ всунувъ ся въ дверѣ. Мавъ на собѣ овечу шкôру, выглядавъ нужденно и опиравъ ся на палици. Помалу и боязко ступивъ кôлька крокôвъ и станувъ собѣ пôдъ стовпомъ, мовь бы хотѣвъ скрыти ся передъ людьми. Капелюхъ кинувъ на землю, понуривъ голову и зложивши руки слухавъ цѣлого богослуженя, и не рушивъ ся въ мѣсця. Тî, що близько него стояли, переглянули ся, шепнули якесь имя и цофнули ся, щобъ не доторкнутись его. Вôнъ не зважавъ на се, нѣхто его не знавъ у тôй громадѣ.

Коли пасторъ переслухувавъ Христину, промовивъ до неи якъ до иншихъ и дививъ ся тымчасомъ на крѣсла, де сидѣли Мартинъ въ жѣнкою. Толкувавъ именно слова: „А хто наверне чоловѣка зъ блуднои дороги, той спасе душу вôдъ смерти и позбуде ся богато грѣхôвъ“. Глубоко зворушена Христина стояла зъ похиленою головою; обертала въ рукахъ молитвословъ, а сльозы плыли ѣй по лици. За те Мартинъ пôдчасъ мовы панотця рôсъ щоразъ высше, дививъ ся на всѣхъ и усмѣхавъ ся залюбки. Вкôнци церемонія скôнчила ся.

По полудни бувъ великій бенкетъ у Мартина. Але Христина пôшла на горбокъ на розмову зъ старцемъ, котрого видѣли въ церквѣ. То бувъ еѣ батько.

— Якъ же тобѣ поводить ся? — пытала.

— Отъ старѣю ся, каже, годѣ выжити.

— Щожь ты пôчнешь?

— Зъ голоду вкраду коли барана, за то мене до смерти живити муть у вязници. Попередного разу просивъ я, щобы менѣ позволили тамъ остати ся, та мене не послухали; ажь якъ щось украду, то замкнуть мене зновь. Та що я? — байка! Якъ же тобѣ туть иде?

— Добре. Нинѣ була я така весела,

всякій сумнѣвъ, то внутренности передано хемикови до розслѣду. Кажуть, що покôйникъ лѣчивъ ся якимись кроплями въ аршенікомъ и сеи нещаснои ночи заживъ тыхъ кропель мабуть за богато. Якъ тамъ и було, всежь не маємо вже глубоко вченого историка, знаменитого професора и дѣяльного громадянина, а товариства нашû втратили поважного передового члена. Покôйникъ бувъ сего року головою тов. им. Шевченка и выдавъ першій томъ „Записокъ" сего товариства. Отже й не диво, що на вчерашный похоронъ бл. п. Юл. Целевича зôбрались всѣ львôвскû Русины, молодѣжь шкôльна и университетска, богато интелiґенцiѣ въ провiнцiѣ, богато товаришѣвъ и приятелѣвъ покôйного — словомъ походъ похоронвый бувъ гôдный памяти чоловѣка, котрого мы стратили. На гробѣ промавляли о. Ал. Тороньскій, проф. Н. Вахнянинъ въ имени професорôвъ, академикъ Ост. Макарушка въ имени бувшихъ ученикôвъ бл. п. Юліяна, а ученикъ Цѣпановскій прощавъ вôдъ ученикôвъ своего дорогого професора. На похоронѣ роздавано гарный вѣршъ п. Василя Шурата, написаный въ нагоды смерти Ю. Целевича. Тамъ сказано мѣжь иншимъ справедливо и гарно:

Не вмеръ пророкъ, не проводиръ вмеръ нинѣ;
Борець — роботникъ впавъ въ перомъ въ рукахъ;
Трудивсь въ послѣдной ще житя годинѣ,
Боровсь сердечный и въ борбѣ полягъ.
Загомони же скрôвь по Украинѣ,
Понура пѣсне, збуджуй у душахъ
Не жаль, не сумъ, а смѣливôсть, готовôсть
Кôнчать нескôнченого бою повѣсть.

Вѣнцѣ були лише вôдъ родивы и вôдъ ученикôвъ, бо всѣ нашû львôвскû товариства рѣшили замѣсть вѣнцѣвъ зложити грошѣ на выданє дальшого тому „Записокъ" тов. им. Шевченка, котрый має бути посвяченый памяти незабутого Юліяна.

— **Холера.** Въ Залучу надъ Збручемъ, въ повѣтѣ борщѣвскôмъ, захорувало вôдъ 22 с. м. до вчера 7 осôбъ, а въ тыхъ дня 23 померли 3. Въ сусѣднôмъ селѣ Вербôвцѣ захорували дня 23 с. м. 2 особы, одна померла. Въ Гусятинѣ померъ оденъ хорый въ выказаныхъ давнѣйше на похолєричный тифъ. Въ Сокиринцяхъ, въ пов. гусятиньскôмъ, де ще не було пошести, померла одна особа, а захорувала одна. Въ Зеленôй, въ тôмъ же повѣтѣ, занедужала одна особа. Всѣ тû громады лежать надъ Збручемъ. Видко въ того, що зима не спиняє холеры.

— **По стратѣ милого.** Въ понедѣлокъ по полудни найдено на однôмъ гробѣ на кладовищи стрыйскôмъ у Львовѣ непритомну женщину, а коло неѣ склянку въ останками квасу карболевого. Нещасну вôдвезено сейчасъ до шпиталю и тамъ показало ся, що для неи не ма ратунку; она померла. Полиція выслѣдила, що она звала ся Марія Шмара, мала 30 лѣтъ, а позбавила себе житя въ розпуки по стратѣ милого, котрый тому кôлька днѣвъ померъ.

— **Черезъ льотерію и довги.** У Вѣдни арештовано урядника въ міністерствѣ фінансôвъ, Маґа, котрый вôдъ довшого часу допускавъ ся великого обманьства. Вôнъ выкрадавъ въ міністерствѣ вымѣнянû вже, невдалû банкноты по 50 и 5 зр. и казавъ ихъ пôдставлеными собою людьми ще разъ вымѣнювати. Вôнъ обкрадавъ такожь листы, въ котрыхъ присылано до міністерства невдалû банкноты до вымѣны. Маґъ признавъ ся вже до вины. Показало ся, що причиною сего обманьства була гра на льотеріи и великû довги.

— **Нападъ на дôмъ австро-угорского драґомана въ Константинополи.** Кôлька днѣвъ тому назадъ, коли драґоманъ австро-угорского посольства въ Константинополи, Міллєръ, вернувъ вечеромъ до дому заставъ хату отверту и почувъ, що въ серединѣ хтось пораєся. Здивованый тымъ немало и думаючи, що то его слуга спытавъ: „Иване, то ты?" Зъ середины вôдозвавъ ся голосъ: „Ивана нема". Міллєръ хотѣвъ тогды подивити ся, хто то въ хатѣ и запаливъ сѣрничокъ. Въ тôй хвили вхопивъ злочинець револьверъ Міллера и стрѣливъ нимъ до него, але не поцѣливъ. На той выстрѣлъ и на крикъ Міллєра збѣгли ся заразъ люде, але злочинець користаючи въ темноты утѣкъ и пропавъ безъ слѣду. Пôсля вѣстей, якû теперь наспѣли зъ Константинополя, уважають за рѣчь певну, що злочинець хотѣвъ выкрасти якûсь важнû документы, якû Міллєръ дôставъ бувъ въ послѣдныхъ дняхъ до перекладу.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 грудня. Є. Вел. Цѣсарь приѣхавъ вчера до Вельсъ, вôдвѣдавъ Архікн. Франца Сальватора и вôдъѣхавъ вечеромъ до Вѣдня, де прибувъ о 11 въ ночи.

Загребъ 28 грудня. Обѣ хорватскû партіи опозиційнû сполучили ся зъ собою и постановили при слѣдуючôй сесіи сойму краєвого выступити зъ сойму.

Парижь 28 грудня. Пастеръ обходивъ въ Сорбонѣ торжественно 70-тû уродины въ присутности президента Карнота, міністрôвъ, тѣла дипльоматичного и около 50 депутацій вôдъ заграничныхъ товариствъ науковыхъ.

Софія 28 грудня. Собраніє закрыто вчера зô звычайною перемовією. Въ престольнôй бесѣдѣ була зазначена хосенность ухваленои змѣны конституціѣ.

Берно 28 грудня. Рада звязкова постановила вôдъ 1 сѣчня уживати супротивъ Франціѣ ґенеральнои тарифы зъ пôдвысшенемъ кôлькохъ позицій тарифовыхъ.

Гамбурґъ 28 грудня. Вôдъ 24 до 26 грудня були тутъ чотири выпадки занедужаня на холеру, а оденъ выпадокъ смерти.

Переписка Редакціѣ.

Вп. В. З въ И.: На Вашу просьбу даємо Вамъ вôдповѣдь. Політичнû часописи лишь рѣдко коли помѣщають поетичнû творы, а коли ихъ помѣщають, то мусять то бути, не скажемо вже, скôнченû творы штуки поетичнои, але бодай поезіи, котрымъ якъ пôдъ взглядомъ змѣсту такъ и формы не можна бы нѣчого закинути. Ваша же — якъ Вы кажете — „мова поетична" не єсть того рода, щобы мы не соромлячись за Васъ и за собе могли еѣ публично оголосити. Поминаємо вже самъ змѣстъ еѣ, але вкажемо Вамъ хочь бы лишь на кôлька поменшихъ похибокъ противъ языка и стилю. Якъ Вы понимаєте н. пр. таке выраженє якъ *„благовонна красавиця"* — чи то має значити: наперфумована кольоньскою водою або якими инишими пахощами? Пишете въ грудни середъ трѣскучихъ морозôвъ и кажете: *„Красный и весняный мѣсяць уже западає!"* — Не вжежь у Вашôмъ селѣ весна? Сумнѣваємось. А що значать отсû два рядки въ Вашои мовы поетичнои?

„Всѣ бо славяньскû дванайцять языки
Признали въ Празѣ якъ ангелилики".

Вы мабуть чули, що десь дзвонили, але не знаєте, въ котрôй церквѣ та чи на утреню чи на вечѣрню. Ще дивовижнѣйше выглядає отся вязанка Вашои мовы поетичнои:

На нихъ (бесѣда о горбахъ) *то садъ красный*
Русинамъ хосати
Молоко, мѣдъ, овочь
Якъ манну збирати.

Вы живете на селѣ и повиннû бы чей знати, чи молоко збираєся якъ манна, а коли не знаєте, то спытайте Вашои сусѣдки селянки, чи она збирає молоко, якъ манну по горбахъ, а та Васъ поучить. А якъ гарно Вы знаєте той языкъ, въ котрôмъ беретесь писати поезіи! Вôдзываєтесь до читателѣвъ Вашои мовы поетичнои словами:

„Отжежь скаменѣть ся, я дуже Васъ прошу" —

а по тôмъ всѣмъ Вы ще и маєте вôдвагу въ чемностію поета казати о собѣ:

„Руску пѣсню красну,
Якъ ангелъ голошу".

Вы хотѣли очевидно сказати: „схаменѣть ся". Отже запамятайте собѣ: „схаменути ся" значить то само що „опамятати ся", „стямити ся" (слово уживане бôльше въ говорѣ украиньскôмъ), а „скаменѣти" значить „стати каменемъ".

А теперь мы Васъ дуже просимо: послухайте нашои рады и покиньте мову поетичну, не морочте нею собѣ и другимъ головы а выучѣть ся за то лѣпше прозы тои мовы, въ котрôй беретесь писати. Се Вамъ и другимъ выйде на хосенъ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 28 грудня 1892.

	платять вр.	платять кр.	жадають вр.	жадають кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	338	—	—	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнû за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	80	101	50
„ „ 5% выльос въ 10% прем.	108	—	108	70
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	30	99	—
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	99	—	99	70
Тов. кред. 4% I еміс.	96	30	97	—
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	—	95	70
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	100	—	100	70
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	50	95	20
3. Листы довжнû за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	54	—	56	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемнів. гал. 5%	104	80	105	50
Гал. фонд. проп. 4%	94	70	95	40
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	98	30	99	—
„ „ „ „ 1891 по 4%	92	20	92	90
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	23	50	25	50
„ Станіслава	34	—	—	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	85	18	10
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	—	—	—	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	65	5	75
Рубель паперовый	1	18·75	1	20·75
100 марокъ нѣмецкихъ	58	75	59	25

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій

така щаслива, що ажь мусѣла плакати. Панъотець говоривъ до мене, а знаєшь що? „Хто наверне чоловѣка зъ блудной дороги, той спасе душу вôдъ смерти и позбуде ся богато грѣхôвъ". Тогды думала я про тебе, батьку, и про твою будуччину. Ходи! пôдемо дальше въ пущу и поговоримо о тôмъ.

Вечеромъ хотѣли гостѣ выпити въ здоровле Христины, шукали еѣ на горбку и въ лѣсѣ цѣлый вечѣръ — дарма! Сукню зъ конфірмаціѣ найшла Мартинова старанно зложену на стôльци, але щоденный строй щезъ. Не найшли еѣ, и вже нѣколи не вернула она до загороды.

Въ кôлька лѣтъ потôмъ, одного вечера вертавъ Мартинъ зъ Вардернского торгу. На поляхъ Дайберґера згубивъ льоникъ, отже вступивъ до малои хатины по деревляный кôлокъ. Комната була бѣдна, але заходяче сонце освѣчувало сивоголового старця, котрый сидѣвъ при столѣ, спѣвавъ тихенько и складавъ циновû ґузики въ рядки. При вôкнѣ робила молода дѣвчина гафтки зъ мосяжного дроту. Мартинъ ажь руки заломивъ зъ дива!

— Боже милосерный! таже то Христина:
— Справдѣ я! — каже она.
— Зъ чогожь ту живешь?
— Ношу письма зъ Рінґізбінґу до Дайберґу, пильную хорыхъ и прибираю мерцѣвъ при нагодѣ — вôдповѣла щиро.

— А той старець то хто? — спытавъ Мартинъ.

— Мôй батько, — каже — здитинѣвъ уже зовсѣмъ, цѣлыми днями сидить такъ и грає въ воякôвъ циновыми ґузиками. При нѣмъ можемо все говорити.

Коли Христина замовкла, старець глянувъ на Мартина, вôдгорнувъ волосє въ чола и пôднявши голову, сказавъ зъ усмѣхомъ: — То моя донька. Сей дôмъ то еѣ, а она якъ була чесною дѣвчиною, такъ и є. — По тыхъ словахъ заспѣвавъ собѣ тихо и дальше укладавъ циновû ґузики.

— Христино, Христино! — сказавъ Мартинъ. — Чогожь ты насъ покинула, коли тобѣ такъ було у насъ добре, и пôшла ту жити въ бѣдѣ та въ гôренькôй нуждѣ? Бувъ бымъ вкôнци дравъ уже тобѣ й Ивася, що за тобою мало на смерть не загрызъ ся.

А Христина на те: — Я хотѣла спасти душу вôдъ смерти. — При тыхъ словахъ залила ся сльозами и зôтхнула глубоко, якъ бы прощала ся зô всѣмъ веселымъ и милымъ на свѣтѣ, що втратила. Однакъ обтерла скоро очи и пôшла помогти запхати новый льоникъ у колесо. Коли Мартинъ усѣвъ на вôзъ и хотѣвъ ѣхати, Христина поклала руку на его плече.

— А щожь порабляє Ивась?
— На Михайла женить ся зъ богатою вдовою по мельнику.
— Поздоровѣть его вôдъ мене! — сказала Христина.
— Спасибô — сказавъ Мартинъ и поѣхавъ.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.